

בש"פ 8244/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8244/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע
(השופט נ' אבו טהה) במ"ת 30261-11-15 מיום
26.11.2015

בשם העורר: עו"ד טאהר אלמכאוי

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה) במ"ת 30261-11-15 מיום 26.11.2015, במסגרתה קבע בית המשפט כי נגד העורר קיימות עילת מעצר וראיות לכאורה והורה על מעצרו של העורר עד להחלטה אם יעצר עד תום ההליכים נגדו או אם יישלח לחלופת מעצר.

כתב האישום

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.11.2015 סמוך לשעה 16:00, הגיע העורר, מלווה בשלושה אחרים שזהותם אינה ידועה למשיבה, למגרש הכדורגל (להלן: המגרש) ביישוב עומר, כשהארבעה קשרו ביניהם לשדוד את מכשיר הטלפון הסלולארי (להלן: הפלאפון) של המתלונן ג.ס. (להלן: ג') - קטין יליד 2003, ששיחק באותה עת במגרש

עמוד 1

יחד עם חברו, המתלונן א.ג. (להלן: א') - קטין יליד 2002, ועם בן דודו ר.ק. (להלן: ר') - קטין כבן 5. העורר ניגש ל-ג' וביקש ממנו לבצע שיחה מהפלאפון שלו ואילו ג', שחשש לגורלו של הפלאפון, סרב ופנה ללכת. העורר והאחרים עמו אחזו ב-ג', חנקו אותו, הכו באגרופ בפניו ונטלו ממנו את הפלאפון. ג', א' ו-ר' החלו בורחים מהמקום, כשהעורר והאחרים עמו דולקים בעקבותיהם, עד אשר חדלו מכך ועזבו את הישוב כשהפלאפון בידיהם. על רקע מעשים אלו מיוחסות לעורר בכתב האישום עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ושוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

תמצית הליכים קודמים

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו. במסגרת החלטתו מיום 9.9.2015, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת עילת מעצר בעניינו של העורר וכן כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית לחובתו של העורר, הכוללת את ההתאמה בין תיאור פרטי הלבוש שלבש העורר ביום האירוע, אותו מסרו המתלוננים בהודעותיהם במשטרה, לבין פרטי הלבוש שלבש העורר ביום למחרת, עת הובא לחקירה; את זיהוי העורר במסדרי זיהוי על ידי ג' ו-א'; וסתירות חיצוניות לכאוריות בגרסת העורר, לרבות בטענת האליבי שהשמיע. בנוסף, התייחס בית המשפט לעברו של העורר וציין כי ביום 20.10.2015 נקבע כי העורר ביצע עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, ובית המשפט נמנע מהרשעתו והטיל עליו התחייבות כספית ושירות לטובת הציבור בהיקף של 80 שעות. נוכח האמור, קבע בית המשפט המשך דיון וקבלת תסקיר בעניינו של העורר ליום 10.12.2015 כדי לבחון את היתכנותה של חלופת מעצר בעניינו של העורר.

מכאן הערר שלפני.

טענות הצדדים בערר

3. העורר טוען - באמצעות בא כוחו, עו"ד טאהר אלמכאוי - כי שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי התגבשה תשתית ראיתית לכאורית נגדו. לשיטתו, האופן שבו זיהו אותו המתלוננים במסדר הזיהוי אינו משכנע דיו ואינו מתגבש לכדי ראיה לכאורית נגדו. זאת ועוד, העורר טוען כי נפל פגם במסדר הזיהוי שנערך ל-א', שעה שהמשטרה לא דאגה לנוכחות של סנגור מהסנגוריה הציבורית לייצג את העורר בעת המסדר, חרף העובדה שכבר חשדה בעורר בביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב האישום - כפי שעולה ממזכר פנימי של המשטרה מיום 7.11.2015. בנוסף, טוען העורר כי הסתירות החיצוניות שנמצאו בגרסתו אינן יכולות לשמש כראיות לכאורה נגדו כל עוד לא הוכחו. עוד טוען העורר כי בית המשפט לא העניק משקל ראוי למחדל החקירה של המשטרה המתבטא בכך שהיא לא חקרה כראוי את הגברת הודא אבו סעלוק (להלן: סעלוק) - שלדבריו הוא אינו קשור אליה בשום צורה - משעה שנמצא שנערכה התכתבות בין הפלאפון הגנוב לבין טלפון סלולארי שהיא רשומה כבעלים שלו.

4. מנגד, המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד עילית מידן - סומכת ידיה על החלטתו של בית המשפט המחוזי שלטענתה מנומקת כדבעי. בכלל זה, מדגישה המשיבה כי ג' ו-א' תיארו את העורר ואת פרטי לבושו בתוכן לאירוע וכי תיאור זה תאם כאמור את מראה העורר כשהובא לתחנת המשטרה יום לאחר מכן; כי גם ג' וגם א' זיהו את העורר במסדרי הזיהוי שנערכו בנפרד; וככל שהתקיימו מחדלי חקירה, דינם להתברר במסגרת ההליך העיקרי, בו ייקבע מהו המשקל שיש ליתן להם.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בערר על נספחיו ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפני, סבורני כי דין הערר להידחות.

6. כידוע, הכרעה בדבר מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים נגדו תעשה בהתקיימו של סיכוי סביר להרשעתו על סמך כוחן של הראיות הגולמיות שנאספו על ידי המאשימה [ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2)

133, 147-148 (1996); בש"פ 3562/15 בנמו נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (3.6.2015). אני סבור כי אין עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי שקבע כי מכלול הראיות הגולמיות שהתגבשו בעניינו של העורר מקים תשתית לכאורית בהתייחס לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אפרט.

7. נראה כי על פניו האופן שבו ג' זכר ותיאר את העורר הינו אותנטי ומאופיין בירידה לפרטים הכוללים את תיאור העורר לבוש ב"מעיל אדיס" כאשר "בחלק של המרפקים בשרוול היו לו פסים צהובים" ושהוא האדם שזיהה במסדר התמונות. העובדה שהעורר הובא לחקירה בתחנת המשטרה ביום שלאחר האירוע כשהוא לבוש בפרטי לבוש תואמים לכאורה לפרטי הלבוש ש-ג' מסר שהעורר היה לבוש בהם בשעת האירוע, מסתמנת כראייה לכאורית משמעותית. גרסתו של ג' מתחזקת לכאורה נוכח הדבקות שהפגין בגרסתו עת התעמת עם העורר; וכן מתחזקת - ומחזקת - יחד עם גרסתו של א', שהצביע גם הוא על תמונת העורר במסדר הזיהוי כמי שמיוחסים לו המעשים המתוארים בכתב האישום. העובדה שגם ג' וגם א' לא הביעו מסקנה נחרצת במסדר הזיהוי הראשון שנערך לכל אחד מהם כי מדובר בעורר, אינה מכרסמת בלכאורית של ראיות אלה. עדיין מדובר בזיהויים שנעשו לכאורה בוודאות גבוהה כאשר הם תואמים אחד לשני. המשקל הראוי שיש ליתן להם ייקבע במסגרת בחינתם בהליך העיקרי. יודגש כי בשלב בחינת הראיות לכאורה אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקלן של העדויות, אלא אם מדובר בסתירות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה [ראו: בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010); בש"פ 4449/15 מדינת ישראל נ' עואד, פסקה 25 (1.9.2015)]. זאת ועוד, הפגמים שמייחס העורר למסדר הזיהוי שנערך ל-א' אינם נראים על פני הדברים כיורדים לשורש הראייה ומכל מקום נכון שיתבררו גם הם במסגרת ההליך העיקרי. דין זה יפה בנסיבות דנן גם לטענת העורר בנוגע למחדל הלכאורי של המשטרה בחקירת סעלוק, אשר על פניו - מבלי להקל ראש או לקבוע מסמרות בעניין זה - הוא אינו מקעקע את התשתית הראייתית הלכאורית שבוססה נגד העורר.

8. על ראיות גולמיות אלה יש להוסיף את התנהגות העורר, שגרסתו לכאורה מאופיינת בסתירות חיצוניות מהותיות - הכוללות הפרכת אליבי לכאורית על ידי דודו של העורר וקשירה לכאורית של העורר לאותו בגד אפור עם פסים צהובים על ידי אביו.

9. נוכח האמור, חרף טענות העורר הגעתי לכלל מסקנה כי התגבשה נגדו תשתית ראייתית לכאורית המצביעה על סיכוי סביר להרשעתו מעל ספק סביר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

10. סוף דבר - הערר נדחה.

ניתנה היום, א' בטבת התשע"ו (13.12.2015).

ש ו פ ט